

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

סע"ש 11747-03-18

24 מרץ 2020

פד"י-מייל 247

לפני:

כב' השופטת שרה מאירי – אב"ד

נציג ציבור (עובדים) גב' שושנה סמק

נציג ציבור (מעסיקים) גב' רונית ירדן

התובע

אורן רז

ע"י ב"כ: עו"ד מאיר סויסה

-

הנתבעת

שירותי בריאות כללית.

ע"י ב"כ: עו"ד אבי עדאקי-סלמן

ספרות:

[א' גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי](#)[גבריאלה שלו ואפי צמח, דיני חוזים \(מהדורה רביעית, 2019\)](#)

חקיקה שאוזכרה:

[חוק החוזים \(חלק כללי\), תשל"ג-1973: סע' 14\(ב\), 14\(ד\), 21](#)

מיני-רציו:

* ביה"ד דחה בקשה לביטול הסכם פשרה שהושג במסגרת הליך גישור ושקיבל תוקף של פסק דין. נפסק כי התובע היה מיוצג בכל שלב משלבי המחלוקת, היה בישיבות הגישור, חתם על הסכם הפשרה, ביקש ונתן הסכמתו לכך שביה"ד יתן תוקף של פסה"ד להסכם הפשרה ולא נמצא כל טעם מיוחד, כבד משקל ומשכנע המצדיק סטייה מהסכמה אליה הגיעו הצדדים, אשר ניתן לה תוקף של החלטה שיפוטית.

* דיון אזרחי – ביטול פסק-דין – שנתן תוקף להסכם פשרה

* דיון אזרחי – פסק-דין – הסכם פשרה

* חוזים – טעות – טעות בכדאיות העסקה

התובע הגיש תביעה כנגד הנתבעת לתשלום שכר וגמול שעות נוספות, זכויות סוציאליות וצו עשה. במסגרת הליך גישור, הגיעו הצדדים להסכמה, והסכם הפשרה שהושג ביניהם (להלן: ההסכם) קיבל תוקף של פסק דין. עסקינן בבקשה לביטול פסק הדין, כאשר בהמשך הוגשה תביעה לביטול ההסכם.

בית הדין האזורי לעבודה (השופטת ש' מאירי ונציגות הציבור ש' סמך ר' ירדן) דחה את התביעה ופסק כי:

הדרך הראויה והנכונה לביטול פסה"ד שניתן בהסכמה (משהפך לחלוט) היא הגשת תביעה לביטול הסכם הפשרה, כך שאם יבוטל ההסכם יבוטל גם פסק הדין. בתביעתו לביטול ההסכם על התובע להצביע כי נפל בו פגם מהותי, כזה העשוי להביא לביטול הסכם על פי דיני החוזים; הלכה היא כי ביה"ד לא יבטל פסק דין של פשרה בנקל, שכן יש לייחס משקל ניכר לערך סופיות ההסכם/פסק הדין/הפשרה, בעיקר כך, כשעבר זמן ממועד ביצוע הפשרה. פסק דין שנתן תוקף להסכמה, מורכב מהסכם בין הצדדים וחתימת ביה"ד עליו, והוא הסכם מחייב, שהוראותיו נוצרו ועוצבו על ידי הצדדים עצמם. אחת ממטרותיה העיקריות של הפשרה היא למנוע תביעות נוספות בעתיד בקשר לעניין מושא הפשרה. הנטל הינו על מבקש הביטול, להוכיח כי נפל פגם בכריתת ההסכם העומד בבסיסו של פסק הדין, וכי קיימים טעמים כבדי משקל המצדיקים את הביטול, בשל החשיבות הרבה שיש לייחס לערך של סופיות הסכם הפשרה כהסדר המסיים את הסכסוך בין הצדדים.

בענייננו, מההסכם עולה כי רצון הצדדים היה לגבש הסכם סופי, שיסיים באופן מוחלט את כל המחלוקות ביניהם. התובע היה מיוצג, התייעץ והבין היטב את מהות ההליך המשפטי, הליך הגישור, ובוודאי את ההסכם והוראותיו, עליו חתם בעצמו. לאחר החתימה על ההסכם, התובע אכף אותו במלואו ולא העלה טרוניות בקשר אליו, או לסיכון כלכלי חמור בהסכם, או לטעות בו. לא הוכחה טענת התובע בדבר "אילוץ" לחתום על ההסכם. התובע קיבל החלטתו לחתום על ההסכם בצורה מושכלת, לאחר שיקול דעת מלא והתייעצויות, בכובד ראש עם ב"כ ואחרים.

באשר לטענת "כדאיות" העסקה, הצדדים ביטאו את גמירות דעתם לקיים את ההסכם ולשאת בתוצאותיו גם אם "הערכתם" הכלכלית-המקורית לגבי תוצאותיה, תתבדה. טעות שאינה אלא בכדאיות העסקה אינה בגדר טעות. צד לחוזה אינו יכול להתנער מחוזה שערך רק על סמך הטענה שהעסקה אינה "כדאית" לו. לא נמצא כי הייתה טעות אצל התובע (או מי מהצדדים), או שחתם על ההסכם בטעות, או שקיים "קשר סיבתי" כלשהו, בין ה"טעות" הנטענת על ידי התובע, ובין ההתקשרות בהסכם. לא הוכח כי התובע חתם בליט ברירה על ההסכם, או היה חסר ניסיון ובטחון במעמד החתימה, או לא הבין את המשמעות בחתימתו. לפיכך אין טעות, ואף לו הייתה טעות, הרי שהייתה זו במירב, טעות בכדאיות העסקה שאיננה מצדיקה ביטול פסק הדין.

פסק דין

בפנינו בקשה לביטול הסכם פשרה שהושג במסגרת הליך גישור ושקיבל תוקף של פסק דין.

רקע

1. ביום 6.4.2014 הגיש התובע תביעה כנגד הנתבעת בביה"ד זה ([ס"ע 11063-04-14](#)) [פורסם בנבו] בה עתר לתשלום שכר וגמול שעות נוספות, זכויות סוציאליות וצו עשה בסך 883,055 ₪. יצויין כי הנתבעת עתרה בהגנתה(ובכימות טענתה) לקיזוז הסך של כ-670,000 ₪ (להלן: "התביעה").

- לאחר שהתקיים דיון מוקדם בפני כבוד השופט ת. סילוורה, שקבע ההליך להוכחות בפני האב"ד דנא (הוכחות שלא התקיימו, בנסיבות, כאמור בפרוטוקול מ-16.6.16) הודיעו בכ"י הצדדים, ביום 29.6.2016, כי קיבלו את הצעת ביה"ד, והסכימו לפנות להליך גישור בנסיון לסיים את המחלוקות ביניהם, כולל סיום העסקתו של התובע בנתבעת (שנקבע ל-26.6.16).
2. במסגרת הליך הגישור, שהתקיים בפני כבוד השופטת (בדימוס) גב' אורנית אגסי (להלן: "המגשרת") הגיעו הצדדים להסכמה.
3. ביום 20.7.2016 הגישו בכ"י הצדדים בקשה בהסכמה, כדלקמן:
- "1. הצדדים מתכבדים להודיע, כי לאחר שהתנהל הליך גישור מחוץ לכותלי בית הדין הנכבד, בפני כב' המגשרת (השופטת בדימוס) גב' אורנית אגסי, הגיעו הצדדים לכדי הסכם פשרה.**
- 2. כב' בית הדין מתבקש בזאת ליתן תוקף של פסק דין להסכם הפשרה, לדחות את התביעה ללא צו להוצאות ולהורות על השבת האגרה לתובע על פי התקנות.**
- הסכם פשרה חתום מצ"ב כנספת א'**
- 3. הצדדים מבקשים להודות לכבוד המגשרת (השופטת בדימוס) הגב' אורנית אגסי, על הסיוע והתרומה המכרעת בחתימת הצדדים על הסכם פשרה זה."**
- (נספח א' להודעת הצדדים, הסכם הפשרה חתום ע"י התובע, ב"כ התובע דאז, ב"כ הנתבעת וכבוד המגשרת, להלן: "הסכם הפשרה").
4. ביום 21.7.2016 ניתן תוקף של פס"ד להסכם הפשרה (להלן: "פסה"ד").
5. ביום 3.12.2017 הגיש התובע בקשה לביטול פסה"ד, בה העלה את הטענות שבתביעה, תוך שעתר כי ביה"ד יורה על "מועד להגשת תביעה חדשה".
- בהתאם להחלטה מ-2.3.2018 לפיה, אין מדובר בבקשה אלא בתביעה ומשכך, נפתח ההליך דנא, כשב-7.5.2018 ביקש התובע "לשנות כותרת" בהליך (להלן: "תביעה לביטול ההסכם").
6. התביעה לביטול ההסכם הובאה בפני האב"ד במסגרת "מרתון" דיוני קד"מ.
7. ביום 12.7.2018 הגישה הנתבעת בקשה לדחייה על הסף של התביעה לביטול ההסכם, בקשה שנדחתה ביום 17.9.2018, תוך שנקבע כי תוכרע לגופא.
8. התובע הגיש תצהירו ותצהיר רעייתו; מטעם הנתבעת הוגש תצהירו של מר בועז יערי, מנהל מש"א במחוז השרון בנתבעת(להלן: "יערי").
9. ביום 9.9.19 וביום 19.9.19 נשמעו בפנינו עדויות הצדדים.
10. סיכומי הצדדים הוגשו בכתב, כולל סיכומי תשובה.

עיקר טענות הצדדים**התובע**

11. מאז חתימתו על הסכם הפשרה "לא מצא מנוח לנפשו" הואיל והבין כי יהיה רשאי להמשיך ולתבוע את זכויותיו, שנפגעו כתוצאה מהליך פיטוריו.
12. הסכם הפשרה הוא הסכם נפסד כלכלית מבחינתו "אשר לא נכון היה, לו ידע מראש את אשר התברר לו בדיעבד והוא הדיוט ולא משפטן, לחתום עליו ולהסכים להוראותיו". התשלום ששולם לו במסגרת הסכם הפשרה (210,000 ₪) מהווה סכום נמוך מפיצויי הפיטורין המוגדלים להם הוא זכאי (בסך 266,000 ₪), מה שמעיד על הסכם "נפסד" מבחינתו.
13. הוא אינו משפטן ולא היה שותף בסוד ניסוח הסכם הפשרה, ולא ידע כי ההסכם מהווה דחיה ולא מחיקת התביעה.
14. הבין מב"כ דאז כי חתימתו על הסכם הפשרה אינה "סוף פסוק" מבחינתו, ויוכל "להוסיף ולתבוע את זכויותיו..". לאחר מכן, הרגיש כי פיטוריו היו על לא עוול בכפו, נגועים בשיקולים זרים ואינם משפטיים.
15. ממועד פיטוריו לא מוצא את עצמו במסגרת תעסוקתית, מכיוון שהוא "קשור בנימי נפשו למערכת אותה שירת ואהב". לדבריו, לא היה חותם על הסכם "הסותם בפניו את הגולל" מפני אפשרות של חזרה לעבודה.
16. הוא "ער היטב" לכך כי חתם על הסכם הפשרה, אולם ההסכם חוסם אותו מלטעון טענות כלשהן כנגד הנתבעת ובכללן כי דיווחה דיווחים כוזבים ביחס לשעות נוכחותו בעבודה בין השנים 2007-2008 בהן עבד לעיתים 11 ו-12 שעות עבודה ביום, והנתבעת דיווחה על 8 שעות בלבד, או מלפנות למשטרה ולמשרד התמ"ת.
17. הפיטורים אינם ראויים נוכח הטענות שהעלה בדבר שחיתות בנתבעת, ולא היה מקום לפעול כנגדו אלא "לרוממו על התנהלותו הראויה".
18. לאחר שחתם על הסכם הפשרה, הבין כי יוכל לפנות למבקר המדינה בבקשה לקבל מעמד של חושף שחיתויות, ולטעון לפיצויים מוגדלים ולשאר הטבות מכוח העובדה כי פוטר שלא כדיו, ו"תהא סלולה הדרך בפניו לחזור למקור תעסוקתו אצל הנתבעת".
19. לטענתו, "הדהדו במוחו דבריה של המגשרת" שתבחן כיצד לשלבו במקום עבודה אחר בנתבעת, ונתון זה "נטע בו את התחושה וחיזק אצלו את ההכרה כי ניתן יהיה לפנות הלאה" בעניין זה גם לאחר חתימת הסכם הפשרה.

20. הנתבעת הפרה התחייבותה בכך שלא נתנה מכתב המלצה כראוי (ללא לוגו) המפרט את שביעות רצונה מהמקצועיות שלו וניסיונו, ע"פ התחייבותה בס' 3 להסכם הפשרה, ובקשת התובע שהמכתב יכלול כי היה מנהל פרוייקטים ולא אחראי תמיכה טכנית.
21. לטענתו, ניסה להקליד בהליך הגישור את "מהלך העניינים", אולם בשלב מסוים, קמה התנגדות מצד ב"כ הנתבעת, מה שמחזק כי מדובר (ברישום שביצע) בראייה משמעותית, אשר שופכת אור לגבי טענותיו, ולכן יש ליתן צו לחשיפת פרוטוקול הגישור.
22. לכתב התביעה צירף התובע תצהיר רעייתו, לפיו השתכנעה כי יש "תוחלת בענייננו ולא נסתמו מעיינות האפשרויות המשפטיות" מבחינתו.
23. לטענתו, הסכמתו מלשתוק, לטעון, מלהעלות, ומלפרסם כל טענות לאחר החתימה על הסכם הפשרה, מעמידה אותו בסיכון כלכלי חמור ופוגעת בחופש הביטוי, באמון הציבור במערכת הציבורית המעודדת השארה לכאורה של פגמים וליקויים על כנם.

הנתבעת

24. טענות התובע כנגד הסכם הפשרה, כפי שפורטו בתביעה לביטול ההסכם, היו ידועות לו או היו יכולות להיות ידועות לו, כבר ממועד החתימה על ההסכם.
25. הגשת התביעה (במרץ 2018), כשנה וחצי לאחר חתימת ההסכם (ביולי 2016), נגועה בשיהוי קיצוני ובלתי סביר, ובמיוחד כאשר לנתבעת הייתה ציפייה לגיטימית לסיום ההליכים עם התובע.
26. השיהוי בהגשת התביעה אף גובר וחמור יותר, לנוכח העובדה כי לאחר החתימה על הסכם הפשרה התקיימו מגעים בין הצדדים באשר לאופן יישומו והתובע עמד על קיומו של פסה"ד והסכם הפשרה.
27. התובע לא הפנה לסעיף הרלוונטי [בחוק החוזים](#) (חלק כללי), תשל"ג-1973 (להלן: "חוק החוזים") מכוחו הוא טוען לביטול ההסכם, אלא ציין כי חתימתו על הסכם הפשרה הייתה מתוך טעות (לפיה הבין כי יוכל להמשיך ולתבוע את הנתבעת גם לאחר חתימתו על הסכם הפשרה, וכי מדובר בהסכם נפסד כספית), בו טעה בכדאיות העסקה.
28. התובע הוא אדם המודע היטב לזכויותיו; פעולותיו מחושבות, והוא היה מיוזג עוד בטרם הגשת התביעה ע"י עו"ד שבקיא ומצוי בתחום משפט

- העבודה, והסתייע בגישור גם בב"כ ועד העובדים (עו"ד אורי פליישמן), נכח וחתם בעצמו, באופן אישי, על הסכם הפשרה.
29. התובע אכף את קיום ההסכם, הבין היטב והיה מודע מאוד להתחייבויותיו במסגרת הסכם הפשרה; הוא ניסה להערים על הנתבעת ולהסתתר מאחורי פנייתה של עמותת תפארת הודו (להלן: "עמותת תפארת"), אולם, כאשר הנסיון לא צלח, הגיש את התביעה לביטול ההסכם.
30. עמותת תפארת פנתה לנתבעת בעניינו של התובע בסוף חודש ינואר 2017 וטענה כי אינה מייצגת אותו. ברם, הודתה (בחילופי התכתבויות בין הצדדים) כי היא מייצגת אותו, וב"כ בהליך דנא, הוא ב"כ עמותת תפארת.
31. אין שום ערך ראייתי להקלדת הדברים החלקיים שהקליד התובע בישיבות גישור, מאחר שלא נמסרו לעיון והערות הצדדים והמגשרת, בזמן אמת.
32. הסכם העבודה האישי של התובע קובע כי תשלום פיצויי פיטורים מוגדלים מותנה בשק"ד הנתבעת. הנתבעת לא סברה כי התובע עובד טוב, ובניגוד לטענתו, לא היה "מונח בכיסו" תשלום פיצויי פיטורים מוגדלים. נכונות הנתבעת לשלם את הסכום שנקבע בהסכם הפשרה נותרה אך ורק כנגד ויתור מלא על הטענות ו/או תביעות כלשהן, כפי שפורט בהסכם הפשרה.
33. סכום פיצויי הפיטורין של התובע שהצטבר בקרן הפנסיה עמד על 290,624 ₪, ודי היה בשחרור הכספים שהצטברו בקרן הפנסיה, מלפטור את הנתבעת לשלם תשלום כלשהו בגין פיצויי פיטורים עם פיטוריו. הסכום ששולם (210,000 ₪) היה בנוסף לשחרור מלוא הכספים שהצטברו בקרן הפנסיה, לרבות פיצויי פיטורים.
34. בהתאם [לסי' 21 לחוק החוזים](#) חובת התובע להשיב לנתבעת את הסכום ששולם, אם וככל שיבוטל הסכם הפשרה. כך גם עפ"י הסכם הפשרה.
35. עוד נטען כי במידה ויבוטל הסכם הפשרה הרי שפיטורי התובע הינם בתוקף מיום 26.6.2016, והוא זכאי לפיצויי פיטורים כחוק בלבד (100%).

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

36. בעל דין המבקש לבטל פסק דין, שנתן תוקף להסכם פשרה, ושניתן בהסכמת הצדדים, יכול לבחור אחת משתי הדרכים: האחת, הגשת ערעור על פסק הדין שניתן בהסכמה, כעל פסק דין רגיל (אם נפל פגם בהליכי משפט לרבות בסדרי

הדין). השנייה, תביעה לביטול פסה"ד(וההסכם), בדרך בה עותרים לביטול חוזה עפ"י דיני החוזים.

37. הדרך הראויה והנכונה לביטול פסה"ד שניתן בהסכמה (משהפך לחלוט) היא הגשת תביעה לביטול הסכם הפשרה, כך שאם יבוטל ההסכם יבוטל גם פסה"ד [ראו: יצחק לובוצקי, סדר הדין במשפט העבודה פרק 16 עמ' 13 (מהדורה חמישית, 2016) והאסמכתאות הנזכרות שם; פ"ד מח (4) 591 (1994); דב"ע נב/3-199 כיפה בע"מ - יעקב בן עמי בע"מ, [פורסם בנבו] פד"ע כה' 97; ודב"ע נא/9-181 מרכז טכנולוגי יזרעאל בע"מ - אילן גוטמן, [פורסם בנבו] פד"ע כ"ג (397)].

38. בענייננו, כאמור, תחילה הגיש התובע "בקשה לביטול פסה"ד", בתביעה, ורק בהוראת ביה"ד נפתח ההליך כ"תביעה לביטול ההסכם". משנבחרה הדרך, כעת על התובע לצלוח משוכה נוספת, ולהצביע כי נפל פגם מהותי בהסכם הפשרה – פגם העשוי להביא לביטולו של ההסכם ע"פ דיני החוזים, כגון תרמית, טעות, הטעייה, כפייה, וכיוצ"ב [ראו: בג"ץ 6103/93 סימה לוי נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים, פ"ד מח (4) 591 (1994)].

39. התובע טוען כי חתם על הסכם הפשרה "מתוך טעות שלא בעטיו..". (סיפא כתב התביעה), כי "לא הבין כי החתימה על ההסכם תוביל אותו למניעות" (ס' 12 לסיכומיו), כי ההסכם "השם אותו בסיכון כלכלי חמור..." (ס' 9 לכתב התביעה) "ההסכם עליו חתמתי הוא הסכם נפסד" (ס' 10 לתצהירו).

40. בסיכומיו זנח טענתו באשר להסכם נפסד כלכלית (שמא, על בסיס טענות שהועלו בהקשר זה), והכחיש כי התביעה לביטול ההסכם נבעה מפאת כדאיות בעסקה (ס' 13).

41. מנגד, בסיכומיו שינה התובע חזית והרחיב טענותיו (שלא הועלו בכתב התביעה ובתצהירו) לעושה, הטעייה, פגיעה בזכויות קוגנטיות, התעמרות והתנכלות והסכם הנוגד את תקנות הציבור, וזאת בלי שביקש לתקן את כתב טענותיו, תוך התנגדות הנתבעת.

מעמדו של הסכם הפשרה

42. הלכה פסוקה היא כי בית המשפט, ובית הדין לעבודה בכלל זה, לא יבטל פסק דין של פשרה בנקל, שכן יש לייחס משקל ניכר לערך סופיות ההסכם/פסה"ד/הפשרה, בעיקר כך, כשעבר זמן ממועד ביצוע הפשרה. פס"ד שנתן תוקף להסכמה, מורכב מהסכם בין הצדדים וחתימת ביה"ד עליו, והוא הסכם מחייב, שהוראותיו נוצרו ועוצבו ע"י הצדדים עצמם. אחת

ממטרותיה העיקריות של הפשרה היא למנוע תביעות נוספות בעתיד בקשר לעניין מושא הפשרה [ראו: ע"א 2495/95 הדס בן לולו נ' אליאס אטראש, נא(1) 577 1997]; ע"א 601/88 ע זבון המנח מיכאל רודה נ' רודה שרייבר, פ"ד מז(2) 441].

43. "דרכם של הסכמי פשרה כי הם מבקשים להיות כוללניים וסופיים ולא חלקיים וזמניים. תכליתו של כל הסכם פשרה, ובמיוחד הסכם פשרה המנוסח באופן כוללני, תומכת בחזקה הפרשנית שלפיה הצדדים להסכם הפשרה התכוונו לסיים באופן סופי את כל המחלוקות והתביעות ההדדיות שביניהם, כל עוד לא ציינו אחרת בלשון ברורה ומפורשת" [אורי גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי, עמ' 602, (מהדורה שתיים עשרה, 2015)].

44. בע"ע (ארצי) 40752-06-13 עארף סואעד - חברת דואר ישראל בע"מ (פורסם בנבו, 16.07.2014) נקבע: "הנטל הינו על מבקש הביטול, להוכיח כי נפל פגם בכריתת ההסכם העומד בבסיסו של פסק הדין, וכי 'קיימים טעמים כבדי משקל המצדיקים את הביטול... בשל החשיבות הרבה שיש לייחס לערך של סופיות הסכם הפשרה כהסדר המסיים את הסכסוך בין הצדדים' (ע"א 11750/05 שמר נ. בנק הפועלים, [פורסם בנבו] מיום 15.11.07; כן ראו את ע"ע 364/03 אור צורים מי צורים – משה קוטאי, [פורסם בנבו] מיום 21.8.05; רע"א 600/14 עאטף נ. משיעל, [פורסם בנבו] מיום 10.2.14)".

45. בענייננו, סעיף 1 להסכם הפשרה נקבע:

"הצדדים מודיעים כי לצורכי פשרה בלבד ולסילוק מלא סופי ומוחלט של כל תביעותיו, דרישותיו, וטענותיו של התובע כלפי הנתבעת ו/או מי מעובדיה ו/או מי מנהליה ו/או מי ממשמשיה בכל תקופת עבודתו אצל הנתבעת ו/או סיומה, לרבות הטענות המופיעות בתביעה, בכתבי בי דין שהוגשו, במכתבים ובמיילים שנשלחו לנתבעת ו/או בעניין הנתבעת בעבר, בהווה ובעתיד (להלן: "המחלוקת") תשלם הנתבעת לתובע תשלום בסך של 210,000 ₪ שישולמו כמענק פרישה (להלן: "מענק הפרישה") בנוסף, תשחרר הנתבעת תלזכות התובע את כל הכספים שהצטברו...".

46. עולה איפוא כי רצון הצדדים היה לגבש הסכם סופי, שיסיים באופן מוחלט את כל המחלוקות ביניהם, לרבות סיום העסקתו של התובע, ולא רק אלה שבתביעה ("התביעה" כהגדרתה לעיל).

47. בחקירתו, אישר התובע כי נושא סיום העסקתו היה כלול בהסכם הפשרה (עמ' 13 שורות 33-30 ועמ' 14 שורות 3-1).

48. ולטענה כי התובע "סבר לאורך כל הדרך כי הוא רשאי יהיה להמשיך ולטעון טענותיו..." (ס' 11 לכתב התביעה; ס' 11 לתצהירו; ס' 8 לתצהיר רעיינתו): בתצהירו פירט כי חתם על הסכם הפשרה בהיותו מיוצג, כי היה מיוצג בהליך הגישור (סעיפים 1 ו-2), הסביר בפירוט לגבי כל אחד מסעיפי הסכם הפשרה (סעיפים 5-6), ואף הקליד את השיחות הצדדיות שהתקיימו במהלך ישיבות הגישור (סעיף 6); ניכר איפוא כי הבין היטב את המשמעות על חתימת הסכם הפשרה והשלכותיו.

49. איננו מקבלים את טענת התובע, ולא שוכנענו מגרסתו, לפיה "סבר לתומו שהוא יוכל להמשיך ולתבוע תביעותיו..." (ס' 10 לכתב התביעה; ס' 2 לתצהירו), או כי "לא היה שותף בסוד ניסוח הסכם הפשרה... כאשר לא הוסברה לו ואין ראיה כי הוסברה לו ההבחנה בין מחיקת התביעה לבין דחיית התביעה".

50. התובע היה מיוצג מטרום הגשת תביעתו, בתביעה, דרך הסכם הפשרה וישיבות הגישור, ניהל מו"מ, ערך תיקונים לאחר הסכם הפשרה וניכר כי היה מודע להסכם, סעיפיו וקביעותיו, במלואו.

51. התובע אישר בחקירתו כי היו 2 ישיבות גישור בחודש יולי 2016 בהן נכח. בישיבה הראשונה היה שעתיים וחצי, ובישיבה השנייה היה שעה, ויתר הזמן שהה בחוץ (עמ' 15 שורות 14-19 ושורות 23-26). גם יערי הצהיר ואישר בחקירתו כי התקיימו 2 ישיבות גישור אצל המגשרת (ס' 12 לתצהירו; עמ' 26 שורה 9), בהן נכח כנציג הנתבעת, וגם ועד העובדים נכח בחלק מישיבות הגישור (עמ' 28 שורות 3-13).

52. התובע העיד כי הסכים לפנות להליך גישור, וב"כ דאז חתם על ההודעה שהגיש על הסכמתו לגישור, אולם לטענתו, ההודעה נכתבה שלא על דעתו, וב"כ "קיבל על זה תלונה" (עמ' 13 שורות 8-15). כשנשאל מדוע לא צירף את התשובה של ב"כ, לגבי התלונה שהגיש כנגדו השיב "לא חושב שהיא רלוונטית" (עמ' 20 שורות 11-12).

53. התובע לא זימן את באי כוחו, "ולמצער", את עוה"ד מטעם הוועד, לעדות, גם בשים לב לטענתו כי הגיש תלונה ללשכת עורכי הדין בגין "כשל בייצוגו" (ס' 14 לתצהירו; ס' 8 לסיכומיו), עדות אשר הייתה יכולה לאשש או להפריך את טענותיו, באשר לאי הבנתו את הסכם הפשרה, או באשר ליכולתו להמשיך לתבוע, גם לאחר החתימה על ההסכם.

54. התובע במהלך ההליך, קיבל ליווי מעמותת תפארת. כך למשל, בדוא"ל מיום 22.1.2017 (עמ' 17 לתצהיר התובע) ששלח התובע לב"כ, ציין "העמותה שוקלת מספר צעדים" בסיפא ציין: "לגבי מבקר המדינה... אנחנו בעצם לא נגענו". נמצאו למדים כי לא רק שהתובע היה מיוצג, אלא התייעץ וקיבל ליווי גם מעמותת תפארת. כך שוכנענו כי התובע הבין היטב את מהות ההליך המשפטי, הליך הגישור, ובוודאי את הסכם הפשרה והוראותיו, הסכם עליו חתם בעצמו!!

55. בניגוד להסכם הפשרה, ביום 15.2.2017 שלחה עמותת תפארת, בשם התובע, מכתב לב"כ הנתבעת בעניין סיום העסקתו וחקירת קב"ט הנתבעת (נספח ד' לתצהיר הנתבעת), מכתב המהווה, על פניו, הפרה של הסכם הפשרה. התובע אישר במכתבו מיום 21.2.2017 (נספח ד' לתצהיר יערי) כי פנה לעמותה כחודשיים לפני הסכמת הצדדים להליך הגישור, דבר המעיד, לכשעצמו, כי כבר אז נועץ בה, באשר לזכויותיו.

56. מכתב העמותה מעיד כי היא ידעה על הסכם הפשרה, ואישרה כי קיבלה מהתובע חומרים עוד בחודש מאי 2016 (ונוכח, הסכם הפשרה נחתם כחודשיים לאחר מכן) כאשר התובע היה בהליך גישור (ס' 4), והמשיכה לטפל בנושא שוב בנובמבר 2016. בהמשך אישר התובע כי קיבל את ההתראה של הנתבעת מפברואר 2017 לפיה, פנייתו מהווה הפרת הסכם (עמ' 18 שורות 4-1).

57. בהמשך המכתב טענה העמותה כי היא אינה פועלת מטעמו של התובע כי אם מטעם הצדק וטובת הציבור, אולם מכתבו של ב"כ התובע (מיום 8.6.2017 נספח ד' לכתב ההגנה) להנהלת הנתבעת סתר טענה זו לפיו ייצג את העמותה וכי היא "אינה משלימה עד עצם היום הזה עם פיטוריו של אחד מבני הקהילה..". (ס' 2). בהמשך מכתבו ציין ב"כ התובע כי העמותה פנתה אל הנתבעת במשך זמן ממושך מאוד, והמציאה חומרים רבים בכתב (ס' 3).

58. כשנשאל התובע בעדותו, כיצד הבין כי יוכל להמשיך לתבוע את הנתבעת, לאחר החתימה על הסכם הפשרה, אך לא פנה לנתבעת מיד אלא רק בינואר 2017 השיב "את זה את צריכה לשאול את העמותה, לא אותי" (עמ' 16 שורות 29-32).

59. אמינה עלינו עדותו של יערי, לפיה התובע היה מעורב בצורה "מדוקדקת בפרטים" (של הסכם הגישור), היה מודע היטב לזכויותיו, בקיא בפרטים, ודיוני הגישור התנהלו וכי התדיינו בצורה רגועה, על כל מילה בצורה מאוד מפורטת (ס' 12 לתצהירו; עמ' 28 שורות 20-24 ועמ' 29 שורות 27-30). כך גם

עדותו בעניין ועד העובדים שהיה "מעורב מאוד בתהליך", והיה דומיננטי בשימוע של התובע (עמ' 30 שורות 18-19) והיה מיוצג (עמ' 30 שורות 25-26 ועמ' 31 שורות 19-21).

60. הסכם הפשרה קיבל תוקף של פס"ד ביום 21.7.2016. מעיון בהתכתבויות של התובע עם ב"כ (עמ' 14 לתצהירו) עולה כי לאחר החתימה ביקש מב"כ "לקבוע פגישה על מנת לסכם גמר חשבון או המשך טיפול מול מבקר המדינה" (דוא"ל מיום 21.8.2016) וב"כ אישר את תיאום הפגישה.

61. ביום 25.8.2016 שלח התובע דוא"ל לב"כ וציין "לא הגיע מסמכים להגשה בביטוח לאומי מה שמעכב את הכספים שמגיעים לי בגין אבטלה" (עמ' 15 לתצהירו). בהמשך השיב התובע לב"כ וציין "...יש מסמכים של קצבות נכות שמתעכבים ואבטלה שמתעכבים".

62. לא שוכנעו כי "אמונתו" או "מחשבתו" של התובע, במועד חתימת הסכם הפשרה (במהלך הגישור, או קודם לכן), לא תאמה את המציאות באשר לתוצאותיו. עיינו הרואות כי לאחר החתימה על הסכם הפשרה, התובע אכף את ההסכם במלואו, היה בקשר שוטף ורציף עם ב"כ (התכתבויות בדוא"ל מאוגוסט 2016 ועד ינואר 2017 בעניין תלושי השכר, הפרשי שכר, דו"ח שעות, הגשת תלונה במשטרה), והמשיך את חייו תוך כוונה לחתום על תביעה לדמי אבטלה ולהגיש תביעה לקצבת נכות במל"ל. התובע, בהתכתבויותיו, לא העלה טרונות באשר להסכם הפשרה, או לסיכון כלכלי חמור, שבהסכם הפשרה, או לטעות בו.

63. זאת ועוד ביום 18.9.2016 שלח ב"כ התובע דאז, מכתב לב"כ הנתבעת (נספח ב' לכתב ההגנה; נספח ג' לתצהיר הנתבעת) באשר לתלושי שכר והפרשות סוציאליות, תוך ציון התחייבויות הנתבעת מהסכם הפשרה (ס' 2 למכתב). בהמשך המכתב צוין כי התובע מעביר מסמכים מטעם המל"ל על מנת שיוכל לקבל דמי אבטלה וקצבת נכות לחתימה. אין כל אזכור ל"אי הבנה" של התובע להוראות הסכם הפשרה, אלא ההפך, בקשות לקיומו במלואו (כולל לאופן ניסוח מכתב סיום יחסי העבודה).

64. במהלך חקירתו הנגדית של יערי, העלה התובע, לראשונה, טענת "אילוץ". כשנשאל ב"כ התובע ע"י ביה"ד היכן נטען בהליך דנא, שהתובע אולץ לחתום על הסכם הפשרה, השיב "לא רצה להתפטר", "לא רצה לעזוב את מקום עבודתו" (עמ' 35 שורות 1-2, 15 ו-32). בהמשך ניתנה החלטה ע"י ביה"ד, לפיה, "אין בפנינו טענה למיטב זיכרונו כי התובע אולץ וחרף הסברו הארוך של בא

- כוח התובע לא שמענו היכן, איך, על ידי מי ומתי אולץ התובע לחתום (על הסכם הפשרה) והיכן זו עילת התביעה".
- ברי, איפוא, כי אין לנו אלא לדחות, אף טענה חדשה זו של התובע.
65. באשר לטענה ביחס לזכאות לפיצויים מוגדלים (כחלק מהטענה המצדיקה ביטול הסכם הפשרה) – הסכם ההעסקה שנחתם בין הצדדים (מיום 5.6.1997 נספח ה' לכתב ההגנה; נספח ה' לתצהיר הנתבעת) קובע כי התובע יהיה זכאי למענק פרישה בשיעור משכורת אחת בגין כל שנת עבודה בנתבעת "כפוף לאישור המנכ"ל ואינו מוקנה כזכות אוטומטית" (ס' 8). כך גם הצהיר יערי (ס' 17).
66. למעלה מן הצורך, נבהיר כי אין בפנינו ראייה כלשהי, ולא שוכנענו, כי לתובע הייתה זכות מוקנית/ אוטומטית לקבלת מענק הפרישה בנוסף לביטוח המנהלים לו היה זכאי. מקובלת עלינו טענת הנתבעת כי מענק פרישה שולם לתובע בנוסף לסכום שהצטבר לטובת התובע בקרנות הפנסיה (עמ' 42 שורות 5-6). גם מהודעת מעביד לרשות המסים מיום 25.7.2016 (עמ' 21 לתצהיר התובע; נספח ו' לכתב ההגנה; נספח ו' לתצהיר הנתבעת) עולה כי לתובע שולם סכום בגין תקופת העסקתו בסך 290,624 ₪ ומענק פרישה בסך 210,000 ₪, כך שהתובע קיבל 500,624 ₪ סה"כ.
67. התובע אף אישר בחקירתו כי הצטברו בקופת הפנסיה שלו פיצוי פטורים בסך 290,000 ₪ וכי את מענק הפרישה בסך 210,000 קיבל בנטו (עמ' 20 שורות 13-19), עדות שתאמה את עדות יערי לפיה, התובע קיבל את מענק הפרישה בנוסף לכספי הפיצויים (עמ' 42 שורות 5-6). מעבר לכך, נציין כי אף לו הוכח כי עסקינן בזכאות לסכום אחר (גבוה) כלשהו – ברי כי במירב, יכול שהיתה קמה לתובע טענת טעות בכדאיות העסקה, שודאי אין בה כדי לבטל את הסכם הפשרה!
68. באשר לעדת התביעה, רעיית התובע, לא מצאנו ליתן משקל לעדותה ותצהירה הואיל ורובו ככולו מתבסס על עדות מפי השמועה, בתצהירה מציינת "למיטב ידיעתי וזכרוני ובכל שימוע הדברים שהטיחו בו..." (ס' 3), אולם בחקירתה העידה כי לא השתתפה באופן אישי בישיבות גישור ובשימועים שנערכו לבעלה, וכל "ידיעתה" מתבססת על דבריו של התובע (עמ' 22 שורות 8-17).
69. לטענתה, הבינה כי פוטר בגישור ואישרה כי עדותה מהווה עדות מפי השמועה, במירב, מה ששמעה, כטענתה בח.ח., מב"כ דאז. (עמ' 23 שורות 1-2 ו-14-17). בתצהירה טענה כי לבעלה "הודע בע"פ על פיטוריו" (ס' 6) אולם בחקירתה

סתרה טענה זו והשיבה הוא פוטר ביוני, שלחו לו מכתב פיטורים (עמ' 23 שורות 11-12), בהפתעה ולא במסגרת השימוע (שם, שורות 25-26). עולה מטענותיה בתצהירה כי מדובר בהבנה שלה, גם להסברי התובע וגם לאור המשמעות הכלכלית, של המשך ניהול הליכים/שכ"ט וכיוצ"ב, וגם בגין כך הסכימה שהתובע יחתום על הסכם הפשרה... גם מגרסתה ברי כי אין מקום לביטול הסכם הפשרה, משאין מדובר בטעות; ובמירב, עסקין בטעות בכדאיות/ביכולת הכלכלית להמשיך בתביעה(ולא ב"כלכליות" הסכם הפשרה).

70. התובע העלה טענות באשר לזכויות קוגנטיות שנפגעו, אולם הואיל ותביעתו הינה לביטול פסה"ד ולביטול הסכם הפשרה, לא מצאנו כי הן רלוונטיות להליך דנא ומשכך, לא נדון בהן גופא. ראוי להזכיר רק בהקשר זה את סעיף 14 להסכם.

71. בסיכומיו הרחיב התובע חזית והעלה טענות של עושק, הטעיה, והסכם השתקה הנוגד את תקנת הציבור. לטענתו, העושק התבטא במצוקה כלכלית לאחר ארבעה שימועים שערכה לו הנתבעת, מצוקה נפשית לאחר 20 שנות עבודה, בגיל 45 מטופל ב-3 ילדים רכים, וחוסר נסיונו ביחס לעצם המעמד בו נמצא וזכויותיו (ס' 7). בהמשך, טען כי הסכם הפשרה מהווה הסכם השתקה המונע מהציבור הרחב את הזכות לדעת אודות חשיפת השחיתות והנפקויות מכך (ס' 11).

72. אף אם נניח כי התובע לא היה מרוצה מההסכמות אליהן הגיע עם הנתבעת בהליך הגישור, הרי בהליך וולונטרי עסקין, ויכול היה להפסיקו בכל עת שרצה, (ובלא להזכיר כי גם היתה פתוחה בפניו הדרך להגיש ערעור), אולם בחר לעשות כן רק לאחר שהפך פסה"ד לחלוט. יתרה מזו, התובע אף לא העלה טענת עושק בהליך הגישור. כאן המקום להזכיר אף את הוראת סעיף 3 להסכם הפשרה (שלא בא לעולם אלא לטובת התובע, ושודאי לא "נעלם" מעיניו...; ואגב, לא שמענו מהנתבעת/בהתנהלותה הדיונית בהליך – אחרת)

73. נראה כי התובע הגיש התובענה דנא מפאת אי שביעות רצונו באשר לטענותיו השונות, בתקופת עבודתו, עפ"י הרגשתו/מחשבותיו בעניינים שונים [חשיפת שחיתות"/פניותיו ליו"ר דירקטוריון ולקב"ט הנתבעת (ס' 6, 8 ו-14 לתגובה לסיכומי הנתבעת)/רדיפה אישית (ס' 13 לתצהירו) וכיוצ"ב טענות], אך ולא מטעמים משפטיים גרידא.

74. התובע אף טען בסיכומיו כי היה בשימועים, פגישות פשרה נרחבות במעמד המגשרת, שיחות עם רעייתו (ס' 7), מה שמלמד כי קיבל החלטתו לחתום על הסכם הפשרה בצורה מושכלת, לאחר שיקול דעת מלא והתייעצויות, בכובד ראש עם ב"כ ואחרים, ובטרם חתם, וכך גם נועץ וקיבל אף את הסכמת רעייתו.

75. ניכר, וכך שוכנענו, כי הושגה הסכמה מודעת, החלטית, סופית ומכוונת ליצור קשר משפטי חוזי מחייב, שיפתור את המחלוקות ביניהם. הסכם הפשרה מאיין כל טענה של מי מהצדדים (ו/או "חליפיי" הנתבעת), בכל ענין ודבר' לרבות התביעה; ביה"ד נתן תוקף פס"ד להסכם הפשרה, והתובע אכף אותו (הן בקבלת מענק הפרישה והן בהתכתבויות, חודשים לאחר החתימה על הסכם הפשרה).

76. שוכנענו, כי התובע היה מעורה בכל פרט מפרטיו של הסכם הפשרה – התרשמנו כי הבין, והיטב, את המשמעות של כל תנאי, כל אות ותג בתנאי הסכם הפשרה, ועל כל תנאיו!!

77. ואם חלילה, ספק בכך (ולא היה), ברי כי עוה"ד שייצג אותו הבין והסביר לו היטב את המתחייב. בל נשכח כי התובע נועץ עוד קודם בעמותה, ולא היתה מניעה כי יוועץ בה, בטרם חתם על הסכם הפשרה. משהארועים בהליך גישור אינם יכולים להיות בפנינו – יש להניח כי הצעות המגשרת הועלו בפני הצדדים – וחזקה כי הבין, כולל הפסקת עבודתו וסיום ההליכים בין הצדדים (שהרי במהלך התביעה, נערך לו שימוע והופסקה עבודתו – כהודעת הצדדים על פנייתם להליך גישור)!! בל נשכח גם כי טענותיו כנגד בא כוחו דאז – אף הן אינן רלוונטיות להליך דנא!!

78. כאמור, בסיכומיו שינה התובע חזית וטען לטענות חדשות, אשר לא נטענו בכתב התביעה, בתצהירים ובעדויות: טענות עושק, הטעיה, פגיעה בזכויות קוגנטיות, הסכם הנוגד את תקנות הציבור.

79. כשנשאל ב"כ התובע (לגבי טענת עובדה שהעלה בחקירתו הנגדית את יערי, אולם לא מופיעה בכתבי התובע) השיב: "זה לא מופיע"..."אבל זה דברים ששמעתי...שמעתי לאחרונה מהתובע..." (עמ' 38 שורות 17-4). בהמשך השיב "נכון גברתי, אבל יש עובדות שמתגלגלות ויש עובדות...שהתובע זוכר אותן...וכל פעם זוכר עובדה נוספת" (שם, שורות 29-30). [עוד "למדנו" מהמענה, כי בבתי משפט, יכול ש"תצוצנה" עובדות חדשות שכלל לא נטענו(ודאי לא הוכחו), ובלא שתתייחסנה לרלוונטיות להליך או אופיו. לא

סברנו כי נדרש, אך יש להזכיר כי פרקליט אינו מעיד בשם מרשו, וממילא, עובדות נטענות – יש כמובן להוכיחן, ולא "באמצעות" עצם העלאת טענה...].

80. הואיל ומדובר בטענות חדשות שלא נטענו בכתב התביעה, בתצהירי התובע ובעדויותיו, ומשהנתבעת התנגדה גם בסיכומיה להרחבת חזית אסורה, מצאנו לדחות טענות אלה של התובע. כידוע, הכלל האוסר על הרחבת חזית משקף עקרונות חשובים של יעול הדיון וסופיותו(כמו גם, ניהול הליך בתום לב, הליך הוגן, וללא הפתעות); לפי כלל זה בעל דין (בענייננו, התובע) איננו רשאי לחרוג מגדר המחלוקת, כפי שבוססה בכתבי הטענות, אלא אם ביה"ד נענה לבקשתו לתיקון כתב הטענות, או שהצד שכנגד נתן את הסכמתו [ראו: [ע"א 546/06](#) עיריית ירושלים נ' שרותי בריאות כללית (פורסם בנבו, 20.8.2009); [ע"ם 9317/05](#) משאבות השלום נ' הוועדה המקומית "יזרעאלים" (פורסם בנבו, 26.10.2010)]. בענייננו, "קשה" אף להלום המענה שניתן ע"י ב"כ התובע, שהרי הסכם הפשרה נחתם ביולי 2016 – והטענה עלתה, לראשונה, בספטמבר 2019

–
לאחר 3 שנים!!

81. באשר לטענת "כדאיות" העסקה שטען לה התובע (וזנח בסיכומיו) ולפיה, הסכם הפשרה נפסד כספית, שכן, בהתאם להסכם העבודה היה זכאי לפיצוי פיטורים מוגדלים (ס' 1, 10 לתצהירו). ב"כ התובע ציין "אני פונה לחברתי על מנת שתבחן אפשרות של סיום העניין, לבדיקה כלכלית פשוטה אשר מלמדת...כי במסגרת הסכם הפשרה, הושמטו...זכויות כלכליות אשר מגיעות לתובע..". (עמ' 1 לפרוטוקול מיום 7.6.2018 שורות 20-22; ההדגשה הוספה).

82. הצדדים ביטאו את גמירות דעתם לקיים את הסכם הפשרה ולשאת בתוצאותיו גם אם "הערכתם" הכלכלית-המקורית לגבי תוצאותיה, תתבדה. סעיף [14 \(ד\) לחוק החוזים](#) קובע כי טעות היא בין בעובדה ובין בחוק, להוציא טעות שאינה אלא בכדאיות העסקה. טעות שאינה אלא בכדאיות העסקה אינה בגדר טעות; צד לחוזה (בענייננו, התובע) אינו יכול להתנער מחוזה שערך רק על סמך הטענה שהעסקה אינה "כדאית" לו. טעות בכדאיות העסקה היא טעות המתייחסת לערך העסקה, לשוויה המסחרי, או הכלכלי היחסי [ראו: גבריאלה שלו ואפי [צמח דיני חוזים](#) 344 (מהדורה רביעית, 2019) והאסמכתאות המופיעות שם].

83. יפים לעניין זה דברי כבוד השופטת(כתוארה דאז) א' חיות בע"א [11750/05](#) יעל שמר נ' בנק הפועלים בע"מ (פורסם בנבו, 15.11.2007): "גישה אחרת, גמישה

יותר, שתאפשר ביטול הסכם פשרה כל אימת שמי מהצדדים יסבור בדיעבד שהפשרה לא הייתה מוצלחת או כדאית מבחינתו, אינה מתיישבת עם דיני החוזים הכלליים לפיהם טעות בכדאיות העסקה איננה עולה כדי פגם בכריתת החוזה ואינה מזכה את הצד שטעה בביטולו (סעיף 14(ד) לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973). גישה זו אף חותרת תחת יסודו של מוסד הפשרה. היא מערערת את הודאות והסופיות שהן מסימניו המובהקים של המוסד ועלולה להרתיע מתדיינים מלסיים בדרך זו את המחלוקת שביניהם. בכך יצא נפסד האינטרס הציבורי המחייב לפעול, ככל שהדבר ניתן, לקידום ולעידוד פשרות בהליכים משפטיים."

84. לטענת התובע, שווי פיצוי הפיטורים שקיבל היה בחסר, ביחס לפיצויים המוגדלים להם היה זכאי; אולם, גם שיקול מוטעה מבחינה כלכלית או רגשית, איננו מגיע לכדי טעות המזכה בביטול. התובע נטל על עצמו סיכון מודע (בחתימתו על הסכם הפשרה) בתנאי הסכם הפשרה, בכך שתביעותיו, דרישותיו וטענותיו כלפי הנתבעת יגיעו לידי סיום סופי ומוחלט, ולאור התנהלותו ("הסיכון שנטל על עצמו": לאכוף את ההסכם, לקבל מענק הפרישה, מכתב ההמלצה, והאישורים לרשויות המס מהנתבעת, ברי כי אין לנו אלא לדחות טענותיו, גם אלה.

85. לא מצאנו כי הייתה טעות אצל התובע (או מי מהצדדים), או שחתם על הסכם הפשרה בטעות, או קיים "קשר סיבתי" כלשהו, בין ה"טעות" הנטענת ע"י התובע, ובין ההתקשרות בהסכם הפשרה. לא הוכח כלל וכלל כי התובע חתם בליט ברירה, כטענתו, על הסכם הפשרה, או היה חסר ניסיון ובטחון במעמד החתימה (ס' 9 לסיכומיו), או לא הבין את המשמעות בחתימת הסכם הפשרה.

86. אחרי שקבענו שאין טעות, ואף לו היתה טעות, הרי שהיתה זו במירב, טעות בכדאיות העסקה שאיננה מצדיקה ביטול פסה"ד, משכך, מתייתר הצורך לבחון את ביטול פסה"ד עפ"י סעיף 14(ב) לחוק החוזים.

87. מקובלת עלינו טענת הנתבעת לפיה היתה קיימת האפשרות לשלם לתובע פיצויי פיטורים מוגדלים, בכפוף לשיקול דעתה (ס' 8 להסכם העבודה, נספח ה' לתצהיר הנתבעת), וכי הסכם הפשרה הניב לתובע תשלום נוסף, שהיא לא הייתה משלמת אילולא הסכם הפשרה (ס' 20 לתצהירו של מר יערי; ס' 42 לסיכומיה).

88. במסגרת פררוגטיבת הניהול, לנתבעת שק"ד אם ולמי לאשר פיצויים מוגדלים. לא מצאנו כי טענת התובע בסיכומיו לפיה, הנתבעת לא הוכיחה ולא

הביאה ראיות לסתור את הטענה "כי עובדים אשר פרשו ו/או פוטרו לא קיבלו אישור הנהלה לפיצויים מוגדלים" (ס' 19 לסיכומיו), רלוונטית לסעד המבוקש בהליך זה. למעלה מן הצורך, נבהיר כי הנטל להוכיח כי היה על הנתבעת לשלם כאמור – על התובע הוא(הגם איננו רלוונטי בהליך דנא...); ממילא, לא נדרשה הנתבעת להפרכתו.

89. באשר לטענת ההשבה – לטענת הנתבעת ככל ויבוטל הסכם הפשרה, הרי שעל התובע להשיב לנתבעת את מענק הפרישה בתוספת ה"ה וריבית לפי [סעיף 21 לחוק החוזים](#) (פרק ד' בכתב ההגנה; ס' 21 לתצהיר הנתבעת; ס' 46 ו-48 לסיכומיה). נזכיר כי הסכם הפשרה מדבר על "הפרתו", ועל פניו, יכול שהגשת התביעה דנא, תחשב כהפרתו.

ממילא, משלא מצאנו כי יש לבטל את הסכם הפשרה – לא מצאנו להורות על השבת הסכום(ומשלא נטען להשבתו, עקב הפרתו ע"י התובע, כאמור!).

90. למעלה מן הצורך נציין כי תביעת התובע בהליך זה היא זו המהווה הפרת הסכם הפשרה. סעיף 11 להסכם הפשרה הוא סעיף ספציפי הקובע כי במקרה של הפרת הסכם זה, "מתחייב התובע ו/או מי מטעמו...להשיב לנתבעת את סכום מענק הפרישה באופן מיידי בצירוף הפרשי הצמדה וריבית...וזאת מבלי לגרוע מסעדים נוספים העומדים לנתבעת על פי דין".

91. היינו, הצדדים לא הסתפקו בסעיף ההשבה הכללי ב[חוק החוזים](#) (ס' 21) כי אם גמרו דעתם לעגן את עניין ההשבה בסעיף ספציפי, דבר המעיד שבעתיים כי התובע היה מודע להסכם הפשרה ותוכנו.

92. באשר לטענת השיהוי – לטענת הנתבעת, התביעה לביטול ההסכם הוגשה בשיהוי קיצוני לאחר כשנה וחצי ממועד מתן פסה"ד. כידוע, איחור הגשת התביעה הוא כשלעצמו אינו מעיד על ויתור או מחילתו של התובע על זכות התביעה. ומנגד, התובע כאמור, אכן פעל בשיהוי כשבפועל, עמד על קיומו של הסכם הפשרה; אין ספק איפוא כי הנתבעת שינתה מצבה לרעה, לאור המצג שהציג בכך, קרי: כי עומד התובע על קיומו של הסכם הפשרה(וכשהיא קיימה חיוביה בו).

מעניין לציין כי התובע אף אינו ממש מסביר – מה גרם "לשינוי" בהתנהלותו, מדרישתו לקיים ההסכם ועד להגשת בקשתו. לא נוכל שלא להעיר כי על פניו נדמית התנהלות זו כהתנהלות בחות"ל הן ביחסי עובד-מעסיק והן בהתנהלותו הדיונית בהליך משפטי ובעצם הגשתו.

ונוסיף: מחומר הראיות, העדויות והאסמכתאות שהוצבו בפנינו, מצאנו שאין בענייננו "טעם מיוחד, כבד משקל ומשכנע" המצדיק סטייה מהסכמה אליה הגיעו הצדדים, אשר ניתן לה תוקף של החלטה שיפוטית [ראו: [בע"מ 6832/15](#) פלוני נ' פלוני (פורסם בנבו, 4.1.2016); [רע"א 4976/00 בית הפסנתר נ' מור, נו\(1\) 586, 577 \(24.9.2001\)](#)].

93. עניינו הרואות, כי התובע היה מיוצג בכל שלב משלבי המחלוקת, היה בישיבות הגישור בראשות המגשרת, חתם על הסכם הפשרה, ביקש ונתן הסכמתו לכך שביה"ד יתן תוקף של פסה"ד להסכם הפשרה. העובדה (כטענתו), כי "זכות הציבור לדעת אודות חשיפת השחיתות" לכאורה בנתבעת כמו גם ייצוגו של התובע(ולטעמנו, בנסיבות שניגלו בפנינו למידת מעורבותו של התובע בכל ענין – אף לולא היה מיוצג), אינה מצדיקה קביעה אחרת.

94. נוכח כל האמור לעיל דין התביעה להדחות.

95. התובע יישא בהוצאות הנתבעת בסך 7,500 ₪, שישולמו בתוך 30 ימים אחרת ישאו ה"ה וריבית מיום מתן פסה"ד עד ליום התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"ח אדר תש"פ, (24 מרץ 2020), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

גב' רונית ירדן	שרה מאירי, שופטת -	גב' שושנה סמק
נ.צ. מעסיקים	אב"ד	נ.צ. עובדים

נחתם ע"י נ.צ. ביום 24.3.20.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

שרה מאירי 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה